

Provence đời chờ

— MẠCH TÀN HỀ —

Mục lục

[Provence đợi chờ | Chương 1](#)

[Provence đợi chờ | Chương 2](#)

[Provence đợi chờ | Chương 3](#)

[Provence đợi chờ | Chương 4](#)

[Provence đợi chờ | Chương cuối](#)

PROVENCE ĐỢI CHỜ

Mạch Tàn Hề

www.dtv-ebook.com

Provence đợi chờ | Chương 1

“Biết không? Vào mùa hè, cả vùng Provence khoác lên mình lớp áo màu tím.” Tôi giấu cả khuôn mặt sau cuốn sách Lịch sử được dựng thẳng lên làm lá chắn, khe khẽ nói với cậu bạn Lăng Hạo Căn ngồi cùng bàn.

“Suyt!” Lăng Hạo Căn dùng tay che miệng lại, khó mà nhận ra cậu ấy đang nhai kẹo gum, nhẹ nhàng đá kích tôi: “Cậu có tiền mua vé máy bay đi châu Âu chắc?”

“Tớ đang tiết kiệm tiền.”

“Được rồi, coi như có tiền.” Cậu ấy suy tư một chút, lại hỏi: “Thế cậu có thời gian không?”

Tôi lờm cậu ấy cháy mặt. Dường như hành động này quá mức rõ ràng, một viên phấn từ trên bục giảng bay vèo xuống, chính xác tựa như một viên đạn đáp xuống gáy tôi. Thầy giáo dạy Sử cuối cùng cũng tạm dừng câu chuyện lịch sử giải phóng loài người đã kể cả nửa học kỳ, chau mày nhìn tôi: “Hạ Lam Thường!” Thấy hỏi: “Cô đang làm gì vậy hả?”

“Cậu ấy đang nằm mơ ạ!” Lăng Hạo Căn chẳng thèm suy nghĩ gì đã trả lời thay tôi. Gây chuyện là bản lĩnh số một của cậu ta.

Cả lớp đều cười âm cả lên, Lăng Hạo Căn là người cười to nhất, miệng mở rất lớn. Ánh mắt của thầy dạy Sử sang chuyển sang gương mặt của Lăng Hạo Căn: “Lăng Hạo Căn, cậu đang ăn cái gì vậy hả?”

Lăng Hạo Căn hoảng hốt, báo ứng của trò đùa dai cuối cùng cũng đến rồi. Sau khi tan lớp, hai chúng tôi được hộ tống lên văn phòng. Phòng giáo viên chỉ có chút tia sáng mờ mờ, mùi mực và bụi phấn hòa lẫn trong không khí khiến người ta thấy ngọt ngào vô cùng. Tôi và Lăng Hạo Căn bị buộc phải đứng một bên, buồn chán nhìn miệng thầy giáo đang đóng mở thuyết giáo trước mặt.

Thầy đang nói gì vậy? Tôi nghe chẳng nghe lọt tai lấy một chữ. Buồn chán tôi lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, tuy ô cửa rất nhỏ nhưng cũng không thể ngăn được nhiệt lượng mặt trời vô cùng nhiệt tình lan tỏa khắp chốn, khiến bầu trời trở nên lớn hơn, ngắm nhìn lâu có thể khiến người ta muốn bay lên không trung.

Tôi rất thích.

Điều này khiến tôi nghĩ đến mảnh đất Provence bát ngát ấy, không khí trong xanh, yên bình, ánh mặt trời trải dài khắp chốn, nào có sự ngăn cách của song cửa nhỏ. Khắp cánh đồng oải hương được khoác lên mình lớp áo nắng mặt trời dẹt nên, rực sáng lên đến lạ kì, màu vàng của ánh dương khảm lên màu tím của oải hương.

Một tập bài kiểm tra được ném tới trước mặt, cắt ngang khung cảnh trong mơ của tôi.

Tôi và Lăng Hạo Căn mỗi người một tập, là hình phạt dành cho tội gây rối trong giờ học, chúng tôi bị “nhốt” trong văn phòng hoàn thành bài kiểm tra. Vừa làm xong một bài nghị luận khô khan về cuộc cách mạng to lớn của Pháp, tôi lắc lắc cánh tay mỏi nhừ, quay sang hỏi Lăng Hạo Căn: “Cậu có thấy chán không?”

Cậu ấy ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như cũng bị bầu trời rộng lớn tác động, lẩm bẫm câu gì đó không rõ, nghe rất giống Provence.

“Có thể cả đời tớ cũng không đến được đó.” Tôi lắc đầu: “Bởi vì không làm xong bài kiểm tra.”

Lăng Hạo Căn không nói gì, im lặng cắn bút rất lâu, đột nhiên cậu ấy tập trung nhìn vào mắt tôi: “Đến Provence rồi cậu muốn làm gì?” Và nói tiếp: “Không đi được thì tranh thủ tưởng tượng đi.”

Hết chương 1

PROVENCE ĐỢI CHỜ

Mạch Tàn Hề

www.dtv-ebook.com

Provence đợi chờ | Chương 2

Từ sâu thẳm trong lòng, tôi phải thẳng thắn thừa nhận rằng mình rất bướng bỉnh cố chấp.

Khi tôi trịnh trọng nói với Lăng Hạo Căn rằng tôi tới Provence chỉ là muốn ngắm nhìn cánh đồng hoa oải hương, cậu ta cười rất khoa trương. Bởi trong quan niệm của cậu ta, tiêu tốn rất rất nhiều tiền chỉ để nhìn ngắm một loài hoa quả thật là một chuyện rất buồn cười.

“Vớ lại,” Cười xong, cậu ta cũng trịnh trọng nói với tôi: “Cậu không có tiền, cũng chẳng có thời gian để đi, phải không? Tóm lại thì đây vẫn là một chuyện rất xa vời.”

Phải, rất rất xa. Khi nói những chuyện này, chúng tôi đang trên đường về nhà, người qua lại trên đường tấp nập, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng còi xe ô tô thúc giục phía sau. Nơi thành thị ồn ào này, cách chốn tiên cảnh Provence rất rất xa.

“Cậu lại ngăn người rồi!” Sau một tiếng phanh gấp vang dội, Lăng Hạo Căn kéo lấy tôi: “Lại đây, cậu đi bên phải, tớ đi bên trái.”

Dứt lời, cậu ấy đổi vị trí với tôi, đi phía bên ngoài. Tôi sực tỉnh lại từ mơ suy nghĩ vẫn vơ, không hiểu tại sao mặt tôi bỗng dưng đỏ bừng cả lên.

Trong sách thường viết, nếu một người con trai thực sự quan tâm một người con gái thì khi đi cùng nhau, cậu ấy sẽ luôn đi phía bên trái cô gái. Như vậy, dẫu đang đi ngược chiều hay không, chẳng có bất cứ loại xe cộ nào cũng không thể làm tổn thương người đi bên phải. Chỉ là, dường như

Lăng Hạo Căn không hề quan tâm đến điều này, hoặc chẳng cậu ấy chỉ tiện tay làm việc tốt mà thôi, sau đó lại cúi đầu đá những viên đá nhỏ trên đường.

“Này, Lăng Hạo Căn!” Tôi cố gắng hỏi bằng giọng bình thản nhất: “Nếu sau này tớ tiết kiệm đủ tiền, cậu đi Provence cùng tớ chứ?”

“Cậu ăn vặt khủng khiếp như thế, tớ không tin cậu có thể tiết kiệm được tiền đâu.”

“Cậu không cần quan tâm đến điều này.” Tôi bướng bỉnh nói: “Cậu cứ trả lời có đi hay không là được rồi!”

“Làm gì có thời gian chứ!” Cậu ấy giả vờ lo lắng: “Trời, thi Đại học...”

“Thi Đại học xong!” Tôi cáu kỉnh ngắt lời cậu ấy: “Cậu không muốn đi chứ gì?”

Cậu ấy vẫn im lặng không thể hiện gì, không ngờ đã tới nhà tôi, rốt cuộc Lăng Hạo Căn cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng vẫy tay tạm biệt: “Vấn đề này lần sau chúng mình nói tiếp đi, được không? Cậu cũng đừng suốt ngày mơ mộng thế.”

“Rốt cuộc là cậu không muốn đi phải không?” Tôi giậm chân nín lấy tay áo cậu ấy: “Nói mau!”

Lăng Hạo Căn chẳng thốt nên lời, im lặng một lúc mới quyết định nói thật: “Thực ra...” Cậu ấy cẩn thận từng li từng tí, không dám nhìn thẳng: “Tớ thật sự không có hứng thú với mấy loại hoa cỏ đâu, thật đấy!”

Tôi vô thức buông lỏng tay.

Dường như cậu ấy sợ tôi tức giận, còn bổ sung một câu: “Tự cậu đi càng hay hơn đấy! Tiết kiệm được tiền vé máy bay cho tớ, còn có thể mua nhiều đồ ăn vặt nữa chứ, đúng không?”

“Ừ!” Tôi đáp gượng gạo vô cùng.

Cậu ấy đi về thế nào tôi cũng không biết nữa. Tôi chỉ nhớ ngày hôm đó mình đã đứng trước cửa rất lâu, suy nghĩ rất nhiều chuyện linh ta linh tinh, phần lớn đều liên quan đến Lăng Hạo Căn. Nhớ lại ngày khai giảng khi cậu ấy nghiêng người tựa vào lan can trên hành lang, vài cái cúc áo mở ra, nụ cười đẹp trai mang theo chút lười biếng. Điều kỳ diệu là nụ cười đó đã đánh thức giấc mơ ngủ say trong lòng tôi từ rất lâu rồi.

Provence, ánh mặt trời phủ lên cả bầu trời Provence, đại dương của Provence – cánh đồng hoa oải hương.

Tớ muốn cùng cậu tới nơi đó, cậu là người đầu tiên mà tớ muốn được đồng hành.

Nếu như không có cậu, Provence còn có ý nghĩa gì đây?

Hết chương 2

PROVENCE ĐỢI CHỜ

Mạch Tàn Hề

www.dtv-ebook.com

Provence đợi chờ | Chương 3

Hôm ấy là ngày sinh nhật Lăng Hạo Căn, tôi tới cửa hàng trước công trường mua tặng cậu ấy một món quà đặc biệt.

“Này, cậu phải chăm sóc nó cẩn thận đấy!”

Khi tôi đưa chậu hoa tận tay Lăng Hạo Căn, cậu ấy dường như muốn sụp đổ. Lăng Hạo Căn trợn mắt há miệng quan sát chậu đất tro trụi, không tin nổi: “Cái này là cái gì?”

“Hoa oải hương!”

“Đâu? Tôi chỉ thấy một chậu đất thôi mà.”

“Đương nhiên là do nó còn chưa mọc.” Tôi kiên nhẫn giải thích cho cậu ấy nghe: “Tôi vùi hạt giống vào đấy, còn cậu chăm sóc cho nó.”

“Hạ Lam Thường.” Cậu ấy nhìn tôi bằng ánh mắt u ám: “Có lẽ đây món quà... tệ nhất mà tôi nhận được trong năm nay đấy!”

Tôi không thèm để ý, vừa cười vừa vỗ vào bả vai cậu nói một tràng. Ví dụ tôi muốn cậu ấy rèn luyện một chút, nghề làm vườn là một phương pháp rất tốt để rèn luyện tính cách của cậu, ví dụ như để cậu ngửi hương hoa oải hương trong khi làm bài sẽ tăng xác suất chính xác, ví dụ như... rất nhiều, rất nhiều,...

Nhưng, tôi biết rằng, tất cả chỉ là cái cớ.

Thậm chí, ngay cả Provence, cũng chỉ là cái cớ.

Khó khăn lắm Lăng Hạo Căn mới chen vào được giữa những lời diễn thuyết không ngừng nghỉ của tôi. Cậu ấy giơ tay đầu hàng: “Rồi, rồi, tớ chăm sóc nó là được chứ gì, hy vọng có thể trông ra một cô bạn gái.”

Lăng Hạo Căn là một người rất dễ bị phân tâm, tôi nghi ngờ rằng chỉ vừa quay lưng là cậu ấy đã quên hết, bởi vì ngày hôm đó cậu ấy nhận được rất nhiều quà, nhân duyên tốt tới mức khiến tôi phải ao ước. Chúng tôi âm thầm xử lý những món quà dưới bàn học, mỗi một món quà được đưa ra Lăng Hạo Căn lại chìa mũi nhọn về phía tôi.

Còn nói: “Còn tốt hơn đồ cậu tặng.”

Tôi cười tít mắt không phản bác.

Đến khi còn ba món quà cuối cùng, bỗng nhiên một đóa hoa hồng rơi ra từ cái phong bì màu xanh da trời, Lăng Hạo Căn bỗng nhiên ngăn người một lúc: “Ai đưa vậy?” Tôi hồi hộp lật qua lật lại cái phong bì, giống như cái túi thần kỳ của mèo máy Doreamon, lại có một thỏi socola rơi ra từ cái phong bì.

Cả hai chúng tôi đều không nói lời nào.

Ngụ ý ở đây đã quá rõ ràng, đọc nhiều truyện tranh của con gái, ai cũng biết cách tỏ tình vụng về này. Tôi hừ một tiếng đầy khinh bỉ: “Quá tầm thường.”

Lăng Hạo Căn vẫn không hề nói một lời. Cậu ấy tỏ vẻ bình tĩnh nhét đồng hồ linh tinh vào ngăn bàn.

Nhưng một lúc sau tinh thần của Lăng Hạo Căn vẫn rất chán nản. Cậu ấy chau mày lật vài bức thư, sau đó quay sang hỏi tôi: “Hạ Lam Thường, cậu nói xem tớ có đẹp trai không?”

“Cậu đẹp cái con khi!”

“Cậu ghen tị thì có!” Cậu ấy đặc ý: “Không ngờ cũng có người thích tớ nha.”

“Cậu biết người nào thích cậu hả?” Tôi tức giận tròn mắt, chắc hẳn đó là một dáng vẻ rất không có giáo dục.

Chỉ là, Lăng Hạo Căn đang đặc ý nên không chú ý tới phản ứng quá kích động của tôi, bộ dạng của cậu ấy có vẻ rất ngu ngốc, khi thì tự lẫm bẫm, khi thì lại cười ha hả.

Tôi tức giận thở hển hển lườm cậu ấy.

Một lúc lâu sau, cậu ấy mới nhìn tôi, giơ một ngón tay lên: “Hạ Lam Thường, ngôn ngữ của hoa hồng có phải là “em yêu anh” không?”

Tôi ngẩn ra. Mãi mới thốt lên được vài từ: “Quá tầm thường.”

Tôi không thích phương pháp bày tỏ trực tiếp như thế, tôi kiên trì dùng cách uyển chuyển âm thầm thích một người, ví dụ như Provence mơ ảo thơ mộng ấy. Thật ra, có đi hay không cũng không quá quan trọng, tôi chỉ muốn cậu ấy hiểu rằng, cảnh sắc nổi tiếng nhất ở nơi đó chính là hoa oải hương và ngôn ngữ của loài hoa ấy.

Hết chương 3

PROVENCE ĐỢI CHỜ

Mạch Tàn Hề

www.dtv-ebook.com

Provence đợi chờ | Chương 4

Ngày mà chủ nhân của phong bì ấy xuất hiện, tôi vẫn đang bận rộn ép hỏi Lăng Hạo Căn tình hình phát triển của chậu Oải hương kia. Cậu ấy chỉ nói qua loa vài câu nên khiến tôi rất khó chịu, thậm chí tôi còn nghi ngờ có khi nào chưa về tới nhà chậu hoa ấy đã bị người nào đó ném vào thùng rác hay không.

Kết quả là, ngay khi tôi đang hung hăng chống nạnh, một bóng người nhẹ nhàng trái ngược hẳn với tôi xuất hiện trước cửa phòng học, cô bạn ấy vui vẻ tươi cười nói: “Tớ tìm Lăng Hạo Căn.”

Lăng Hạo Căn nhìn tôi, lại nhìn cô bạn ấy, cuối cùng vẫn theo cô ta đi ra ngoài.

Hai người họ đứng trước cửa thì thăm một lúc, không biết đã nói những gì. Sau khi bước vào, Lăng Hạo Căn ngậy người ra, sau đó xấu hổ nói với tôi: “Cậu ấy mời tớ đi xem phim.”

“Ồ” Tôi lắc đầu tỏ vẻ đầy thương tiếc: “Mỗi một hành động của cậu ta tầm thường thật đấy.”

“Cậu không còn câu nào khác hả?” Lăng Hạo Căn nhăn mặt.

“Thì sao?” Tôi nổi nóng cao giọng: “Đi đi! Đi mà xem phim của cậu đi!”

Cậu ấy sững người: “Cậu thật sự không có gì khác để nói ư?”

“Không!” Tôi không kiềm chế được, nghiêng đầu tỏ vẻ như rất hứng thú với ánh mặt trời đang nhảy nhót ngoài cửa sổ. Tôi có thể cảm giác được Lăng Hạo Căn sau lưng mình lại sững người, lại do dự, lại... không nói lời nào.

Ngày hôm đó, sau khi tan học Lăng Hạo Căn thật sự đi xem phim cùng cô gái hoa hồng. Tôi buồn bã về nhà một mình, ném cặp sách lên giường, sau đó cầm lấy bồn hoa trên bệ cửa sổ rơi khóc. Tôi nghĩ Lăng Hạo Căn mãi mãi sẽ không hiểu được có một cây hoa oải hương vừa bướng bỉnh lại yếu đuối ở phía sau cậu ấy, khổ sở chờ đợi lâu như vậy, chờ cậu nói yêu cô.

Ngày hôm sau, tôi tới trường với một đôi mắt sưng đỏ vừa bắn khoản làm thế nào để đối mặt với tình cảm của Lăng Hạo Căn, nhưng mà, sự lo lắng của tôi hoàn toàn thừa thãi. Vừa mới bước vào phòng học, chờ đón tôi không phải là gương mặt hạnh phúc đến choáng váng của Lăng Hạo Căn mà là tin đồn tràn ngập từ mọi người.

A nói, Lăng Hạo Căn yêu sớm bị thầy giáo bắt được.

B bổ sung, bị bắt ngay trước cổng trường, chán thật.

Dường như tất cả mọi việc chỉ xảy ra trong một đêm. Tại trường điếm, yêu sớm vẫn còn là một tội rất nặng. Ngẫm lại thì ngay cả khi khi đi học mà vi phạm nội quy còn bị kéo đi làm bài kiểm tra, tôi nghĩ tội yêu sớm của Lăng Hạo Căn có khả năng sẽ phải đối mặt với một thùng lớn bài thi.

Kết quả là tôi chạy khắp cả trường học cuối cùng cũng tìm thấy Lăng Hạo Căn chán nản ngồi trên tầng thượng của trường. Một người con trai cao 1m80 đứng nơi đó quả thật hơi đáng thương, tôi nghĩ ra cả ngàn lời để an ủi cậu ấy thế nhưng Lăng Hạo Căn đã mở lời trước.

Cậu ấy nói: “Hạ Lam Thường, tớ đã đồng ý với bố sẽ đi du học, ở đây chán quá!”

Tin dữ này đến quá bất ngờ, khiến tôi có cảm giác không thể thở nổi, trong giây lát bỗng nhiên tôi cảm thấy những lời an ủi mình đã chuẩn bị kỹ càng lúc này thật ngu ngốc, một lúc sau tôi cười nói: “Thế thì tốt quá!”

Có lẽ do câu trả lời của tôi quá đơn giản, Lăng Hạo Căn ngoảnh lại nhìn tôi. Dưới bầu trời màu xanh lam, tôi bỗng nhớ tới thời gian trước đây, khi chúng tôi tranh cãi trong lớp, cười thối cả ruột; khi chúng tôi cùng tiết kiệm tiền đi mua những cuốn truyện tranh đắt đỏ vì thế mà phải để bụng đói tới nửa tháng; khi chúng tôi cùng bị phạt phải làm bài kiểm tra, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời qua ô cửa sổ nhỏ bé trong văn phòng ngọt ngào, mơ mộng chính mình đang đứng trên mảnh đất rộng lớn tự do Provence.

Những điều này, đều kết thúc rồi ư? Dạ dày tôi đau quặn thắt, tôi mím chặt môi không nói một lời. Lăng Hạo Căn đứng lên, nheo mắt lại hỏi tôi: “Cậu thật sự không có gì khác muốn nói à?”

“Không.”

“Thật không?”

“Tiền tớ mượn cậu tớ đã trả hết rồi, hình như khi mua truyện Bảy viên ngọc rồng cậu còn nợ tớ một cuốn.” Tôi giả vờ cẩn thận suy nghĩ một lát: “Khi nào thì cậu sẽ trả lại tớ?”

“Cậu đi chết đi, Hạ Lam Thường!” Cậu ấy bỗng nhiên tức giận mà chẳng có lý do gì, kéo cánh cửa trên sân thượng, chẳng mấy chốc đã biến mất sau hành lang tối om. Tiếng bước chân xa dần, cho đến khi không còn nghe thấy nữa.

Hết chương 4

PROVENCE ĐỢI CHỜ

Mạch Tàn Hề

www.dtv-ebook.com

Provence đợi chờ | Chương cuối

Lăng Hạo Cẩn nhấn tâm nói đi là đi, Hạ Lam Thường tôi cũng sẽ không vì thế mà suy sụp. Cái bàn trống trong lớp học cũng được chuyển đi rất nhanh chóng, dù mất đi một đồng minh tôi vẫn không hề làm gì kỳ lạ, bình tĩnh như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tôi vẫn tiếp tục trưởng thành ở nơi đây, tuy bầu không khí hơi ngột ngạt nhưng dần dần tôi cũng có thể thích nghi với thói quen cũ. Ba năm cấp ba trôi qua rất nhanh, giống như đại đa số những học sinh khác, tôi cũng đi thi Đại học, trúng tuyển vào một trường Đại học bình thường, sau khi lên đại học lại tiếp tục học tập... Trong quãng thời gian này, mọi ước mơ của tôi có vẻ rất bình thường.

Dẫu hiện tại tôi đã có đủ tiền, thời gian cũng không hề thiếu, thế nhưng tôi không còn cố chấp bướng bỉnh muốn hoàn thành giấc mơ liên quan đến Provence nữa. Tôi dành hầu hết thời gian cho máy tính, suốt ngày xem phim thần tượng Âu Mỹ; còn tiền, tôi dùng để mua rất nhiều đồ ăn vặt phục vụ nhu cầu giải trí của mình.

Lăng Hạo Cẩn nói rất đúng, Provence chỉ là một giấc mơ. Lăng Hạo Cẩn, Lăng Hạo Cẩn, mỗi câu cậu nói tớ đều nhớ hết, vậy còn người nói, giờ đang ở nơi nào đây?

Một ngày của tháng Sáu, khi tôi đang tự mình xách túi lớn túi nhỏ đồ ăn vặt vào trường, vừa đi vừa lầm bầm mình nặng bao nhiêu cân, mập như thế nào. Bỗng nhiên lớp phó phụ trách đời sống đưa cho tôi một tấm bưu thiếp đã bị nhàu, mặt trước của tấm bưu thiếp là cả một rừng hoa oải hương

phủ kín bầu trời, màu tím tràn ngập như muốn lan ra khỏi trang giấy nhỏ. Lật đến mặt sau của tấm bưu thiếp, nét chữ có thần cứng cáp quen thuộc suýt nữa khiến tôi nháy căng lên.

Lam Thường thân mến:

Cuối tuần này, tớ sẽ đi tàu thực hiện giấc mơ của cậu, phải xếp một hàng dài mới mua được tấm bưu thiếp này. Có một ông lão nhiệt tình nói cho tớ rất nhiều điều, ví dụ như ý nghĩa của hoa oải hương.

Bây giờ, tớ phải nói với cậu một số việc. Thứ nhất, cậu phải biết là nếu như một người con trai không thích một người con gái, cậu ta sẽ không để cho cô gái đi phía bên phải mình; thứ hai, năm đó tớ bị tóm vì tội yêu sớm là bởi vì tớ tát cho cô bạn đó một cái ngay trước cổng trường.

Cái tát đó là bởi vì, cô bạn đó dám nói cậu là một cô gái vô giáo dục.

Cuối cùng, Provence có lời muốn hỏi cậu, rốt cuộc cậu muốn Provence chờ bao nhiêu năm nữa?

Thời tiết rất trong lành, một hương thơm kỳ lạ phảng phất lan ra trong không khí. Tôi ngẩng đầu lên, cố gắng che giấu khuôn mặt rơi lệ của mình. Lăng Hạo Căn thân mến, tớ có thể tưởng tượng được cậu đứng trong giấc mộng của tớ, trong biển hoa tím, nụ cười lười biếng vẫn rõ ràng như vậy dù phải đi qua một khoảng cách rất xa, rất xa.

Tớ có thể tưởng tượng được, phong cảnh của Provence khiến người ta rung động đến như thế nào.

Tất cả đều đang nhắc nhở tôi, Hạ Lam Thường mà phải nhanh tìm lại giấc mơ ngày xưa của mà đi, Provence đã phải đợi chờ quá lâu rồi, Provence không muốn chờ đợi thêm nữa!

HẾT.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Provence đợi chờ | Chương 1](#)

[Provence đợi chờ | Chương 2](#)

[Provence đợi chờ | Chương 3](#)

[Provence đợi chờ | Chương 4](#)

[Provence đợi chờ | Chương cuối](#)